

arbeiði í Tasmanien og Kína, men hetta eydnast ikki, og áðrenna langt umliðir hevur hann - sum hann inni við seg sjálfvan alla tíðina hevur tráð eftir - fingið arbeiði í Føroyum. Hann gerst hjálparmaður hjá landbúnarráðgevanum og eftir at hava havt eini tvey onnur stórv, verður hann sjálfur landbúnarráðgevi.

Tveir tridningar av endurminningunum eru um uppvekstur og útbúgving, meðan tann seinasti tridningurin er frá arbeiðslivinum heima í Føroyum. Vaksnamannaárini fáa sostatt lutfalsliga stutta viðgerð, og ógvuliga fáir persónar verða nevndir við navni. Hesin parturin er tí - hóast vælskrivaður - eitt sindur glæsur og blóðlítill. Tað er kanska eisini ílt at hugsa sær, at hetta kann verða stórt ørvísi í einum so fámentum og ættarkærum samfelag.

Órættan sum drívmeqi

Kenslan av at vera forfjónaður, av ikki at verða virður er til staðar frá fyrstu byrjan, men í staðin fyri at geva skarvin yvir, gerst okkara høvuðspersónur, hóast sjúku og líkamligar veikleikar annars, harðbalin. Hann gloymir ikki, hvussu fólk eru ímóti honum, men vinnur á øllum við tí stóðutakan, at hann skal vísa teimum.

Frá fyrstan tíð var høvundinum ikki júst spádd nøkur dugnagóð framtíð, og ein maður skal hava sagt um hann, tá ið hann var 1. ára gamal: »Hatta, nei hatta er ikki lívført, tak um beinini og slá høvdið í stein, hasum skapast einki burtur úr í hvussu er«. Og gjøgnum uppveksturinn sigur sami maður javnan: »Tað hevði eg forsvorið, at tú dró undan ta ferðina vit fóru til Havnar við tær á sinni, tí eg havi aldri sætt so tandraðsligt barn«. Her kemur eitt mynstur til sjóndar, eitt mynstur, sum ferð eftir ferð ger vart við seg: fólk hava ikki álit á tí unga Heðini Brú, men viðganga seinni bílsin, at tey greiðliga fóru skeiv.

»Hesin veikleiki hekk við meg upp gjøgnum barnaárin, var tíðum hjá lækna, livdi av sjúkrakosti. Men sum frá leið batnaði so líðandi«. Hetta kundi verið yvirskriftin til ein fittan part av endurminningunum, og tað lýsir samstundis mennigina hjá frásøgumanni-

num. Orðini hjá H.C. Andersen »Først gaar Man saa grueligt meget igennem og saa bliver Man berømt« kunnu ikki uttan víðari nýtast um Heðin Brú, men hann skal fjøgnum ein reinsannareld, áðrenn hann kemur á sín ásetta sess í tilveruni. Vit eru ikki fjart frá búningarskaldsøguni, sum í bygnaði mangan minnir um endurminningar.

Øll barnaárin og vakstrarárin - og seinni við - er hann nervaður av sjúku, einahelst vegna skeiva og

viðhvørt vánaliga føði. Men akkurát henda vanheilsa er allarhelst orsökini til, at Heðin Brú fekk áhuga fyri lesnaði og gjørdist landbúnarráðgevi og rithøvundur og ikki fiskimaður, sum hinir úr somu korum sum hann. Sjúkan er bæði mótspælari og treyt fyri hansara menning. Hon er allastaðni og hevur við sær, at drongurin fær kensluna av at verða illa viðfarin av foreldrunum: »Og at eg var eitt satt óargadýr, var einki at ivast í, so mikið varð njelt á meg

um dagarnar«. Undirlutakensla ger eisini vart við seg: »Hesa broyttu støðuna til brøðurnar hugsaði eg nógv um, fataði ikki hví teir vildu ikki hava meg uppi í spæli, helt tað var tí at eg nyttaði einki. Eg var sjúkur og lá tíðum í seingini. Og tann sum tað ger, hann nyttar einki«.

Sjúkan gerst í uppvekstrinum eitt haft, sum umhvøvið ikki litur honum styrkina til at gera seg leysan av: »Mamman helt, eg skuldi ikki sleppa við. Hon

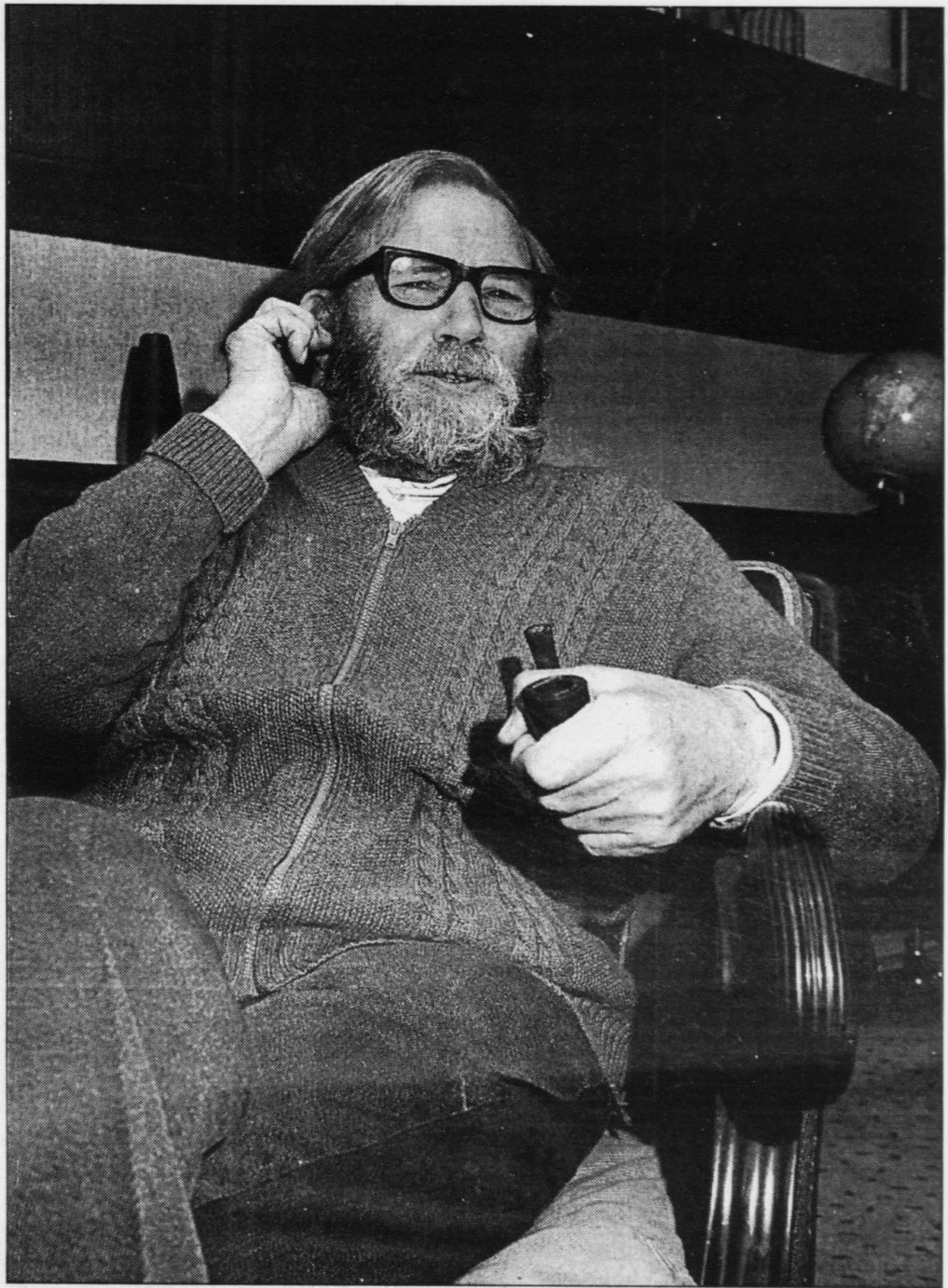
hevði einaferð burtur av heft seg við, at eg var sjúkur og einki til mannar«. Her verður í fáum setningum gjørt vart við, hvat tað er drongurin stríðist ímóti, og hví tað var neyðugt at fara til skips og síðani til Danmark. Fyri at geraast vaksan, er hann noyddur at kvetta alt samband við heimið.

Lesnaður

Tá ið hann er fermdur siga foreldrin við hann, at hann má leggja av at sita og lesa yrkadagar, og at hann í stað-

in skal leggja seg eftir onkrum nyttugari, so hann kann livbjarga sær í bygdini. Útbúgving kann tað ikki vera talingur um, bæði tí at pengar skulu til, og tí at heilsan er so vánalig: »Henda samrøða við foreldrin beit seg so fasta í meg, at tað er ikki at siga frá. Eg fataði hana so, at tey hildu eg var ikki rætt sikttaður, at eg nyttaði einki til nakað. Tað var ikki lætt at taka, enná sjálfvan fermingardagin«.

Hetta er ikki seinasti stoyturin, frásøgumanninum verður fyri, men hann

- Tað man hava verið lítið veiggj í mær, líka frá tí eg kom undan móðurfaldi (Heðin Brú, fyrstu orðini í Endurminningunum)